

Protokół

110. posiedzenia Komisji Standaryzacji Nazw Geograficznych poza Granicami Rzeczypospolitej Polskiej, które odbyło się 18 listopada 2020 roku w formie wideokonferencji obsługiwanej przez Główny Urząd Geodezji i Kartografii.

W posiedzeniu uczestniczyli członkowie Komisji: T. Brzezińska-Wójcik, A. Czerny, S. Gil, R. Huszcza, S. Kaciszczenko, J. Kacprzak, D. Kalisiewicz, A. Karp, J. Ostrowski, J. Pietrow, J. Pietruszka, A. Pisowicz, B. Więclaw, T. Wites, W. Włoskowicz, B. Zagórski, M. Zych.

Obrady prowadził Maciej Zych, przewodniczący Komisji.

Wstępny porządek obrad obejmował:

1. Zagajenie.
2. Przyjęcie protokołu 109. posiedzenia Komisji z dnia 4 marca 2020 r.
3. Przyjęcie planu Pracy Komisji na 2021 rok.
4. Sprawy bieżące.
5. Nazwy do wyjaśnienia – zasadniczy wykaz egzonimów.
6. Wykaz polskich nazw budowli – dokończenie omawiania wykazu z obszaru Europy Środkowej i Południowej (wykaz nazw z obszaru Węgier).
7. Nazwy do wyjaśnienia – budowle.
8. Wykaz polskich nazw budowli – omówienie wykazu nazw z obszaru Estonii, Litwy i Łotwy.
9. Wolne wnioski.

Ad 1. Przewodniczący na wstępie przywitał członków Komisji na 110. posiedzeniu. Podkreślił, że jest to pierwsze plenarne spotkanie po kilkumiesięcznym zawieszeniu prac Komisji, a z powodu przedłużającej się pandemii COVID-19 najbliższe spotkania Komisji planowane są jedynie w postaci wideokonferencji. Poinformował jednocześnie, że testem tego sposobu prowadzenia posiedzenia było posiedzenie Komitetu Redakcyjnego, które odbyło się 28 października br.

Przewodniczący poinformował, że długość spotkań będzie ograniczona do ok. 2-2,5 godz., z przerwą po ok. godzinie, przy czym możliwe jest ich nieznaczne wydłużenie za zgodą zebranych. Przedyskutowane zostały także kwestie techniczne związane z przeprowadzaniem wideospotkania na platformie Zoom. Przetestowany został także sposób głosowań on-line.

Ad 2. Protokół 109. posiedzenia przyjęto jednogłośnie (15 głosów za).

Ad 3. Prezydium Komisji przedstawiło propozycję planu pracy KSNG na 2021 rok. W punkcie dotyczącym kontynuacji prac nad suplementem do *Urzędowego wykazu polskich nazw geograficznych świata* zawierającym nazwy budowli, zastanowiono się, czy ma być on suplementem do 2. wydania publikacji (z 2019 roku), czy suplementem już do kolejnego wydania. W tym pierwszym przypadku zakres jego haseł byłby taki, jak w 2. wydaniu *Urzędowego wykazu polskich nazw geograficznych świata*, czyli poza egzonimem i endonimem podana byłaby tylko lokalizacja (współrzędne geograficzne i miejscowość, w której znajduje się budowla); w przypadku dołączenia do 3. wydania zakres haseł rozszerzony

byłby o zapisy oryginalne dla endonimów zapisywanych niełacińskimi systemami pisma, a także o formy dopełniacza i miejscownika oraz przymiotniki. Przewodniczący poinformował, że decyzję w tym zakresie Komisja podejmie po zakończeniu omawiania nazewnictwa do tego suplementu – nie musi być ona podejmowana już teraz, na potrzeby omawianego planu pracy.

W punkcie dotyczącym opracowania zasad transliteracji i transkrypcji nazw geograficznych postanowiono pozostawić jedynie zapis ogólny, bez wymieniania konkretnych języków, które miałyby zostać opracowane w przyszłym roku.

Omawiając punkt dotyczący merytorycznego wsparcia polskiego wiceprzewodniczenia i przewodniczenia Bałtyckiej Sekcji Regionalnej UNGEGN, przewodniczący poinformował, że w latach 2018–2021 Polska wiceprzewodniczy tej sekcji, zaś w trakcie 2. sesji UNGEGN, która jest planowana w maju 2021 r., Polska przejmie przewodnictwo sekcji na kolejne 4 lata (do 4. sesji UNGEGN w 2025 r.).

W punkcie dotyczącym udziału w spotkaniach i konferencjach dotyczących nazewnictwa geograficznego organizowanych przy współpracy UNGEGN i innych organizacji zajmujących się standaryzacją nazw geograficznych uwzględnione zostały spotkania przeniesione z bieżącego roku, a także kilka nowych spotkań. J. Kacprzak zaznaczyła, że ze względu na ograniczenia budżetowe nie będzie mogła być finansowana większa liczba wyjazdów międzynarodowych. M. Zych zauważył, że najistotniejsze z punktu widzenia prac i zadań Komisji są spotkania związane z przewodnictwem w Sekcji Bałtyckiej, czyli 2. Sesja UNGEGN i 21. posiedzenie Sekcji Bałtyckiej, oraz spotkania w Bratysławie: 6. polsko-czesko-słowackie sympozjum nazewnictwa i 24. posiedzenie Sekcji Europy Środkowo-Wschodniej i Południowo-Wschodniej.

Ponadto w trakcie omawiania poszczególnych punktów do planu wprowadzono szereg poprawek redakcyjnych i stylistycznych. Po ich wprowadzeniu plan pracy Komisji na 2021 rok przyjęto przez aklamację.

Ad 4. M. Zych poinformował, że międzynarodowe spotkania nazewnictwa, które miały odbyć się w bieżącym roku i w których mieli uczestniczyć członkowie Komisji zostały odwołane lub przełożone (na kolejny rok lub bezterminowo). Ponadto pojawiają się wśród organizatorów spotkań głosy, że zamiast tradycyjnych posiedzeń może należy organizować konferencje on-line.

Pokrótce omówiono także kwestie zaległych prac dotyczących latynizacji języków tybetańskiego i dzongkha oraz endonimów dla budowli z obszaru państw arabskich.

M. Zych poinformował ponadto, że kończy analizę nazewnictwa zagranicznych obiektów geograficznych stosowanego w *Wielkim słowniku ortograficznym PWN*. Zawarte są w nim nazwy ok. 3200 obiektów. Ich część to zapisy inne niż zalecane przez Komisję. Część różnic wynika z zalecania przez słownik obok nazwy polskiej również nazwy oryginalnej (jako nazwa wariantowa lub nazwa równorzędna), czasami w słowniku wymieniony jest jeden z dwóch egzonimów zalecanych przez Komisję. Jednak w słowniku wymieniane są także nazwy niezalecane przez Komisję, przestarzałe lub wręcz błędne, np. *Palma na Majorce* zamiast *Palma [de Mallorca]*, *Abruzzy* zamiast *Apenin Abruzijski*, *Góry Andaluzjskie* (nie ma takiego obiektu), *Elsynor* zamiast *Helsingør* (bez wskazania, że to nazwa dawna, gdy przy części nazw historycznych taka uwaga jest w słowniku podawana wraz ze wskazaniem nazwy współczesnej), *Gosainthan* zamiast *Sziszapangma*, *Zatoka*

Liońska zamiast *Zatoka Lwia*, *Negeb* zamiast *Negew*, *Hopej* zamiast *Hebei*, *Zatoka Smyrneńska* zamiast *Zatoka Izmirska* itd.

Gotowy wykaz różnic między *Wielkim słownikiem ortograficznym PWN* a nazwami zalecanymi przez Komisję zostanie przedstawiony do omówienia na plenarnym posiedzeniu Komisji i następnie przekazany redakcji słownika.

J. Kacprzak poinformowała, że 1 listopada br. nastąpiła zmiana na stanowisku dyrektora Departamentu Geodezji, Kartografii i Systemów Informacji Geograficznej, który bezpośrednio obsługuje Komisję. Nowym dyrektorem została Anna Bober – absolwentka Wydziału Inżynierii Lądowej i Geodezji Wojskowej Akademii Technicznej (tytuł zawodowy magistra inżyniera w specjalności geoinformatyka oraz stopień naukowy doktora w specjalności systemy informacji geograficznej i kartografia). Zastąpiła ona na tym stanowisku Adama Andrzejewskiego.

Ad 5. Omówione zostały nazwy do wyjaśnienia i propozycje zmian egzonimów zawartych w zasadniczym wykazie polskich nazw geograficznych świata. Część z omawianych kwestii wynikała z pism wpływających do Komisji.

W październiku 2019 r. zmieniono na Ukrainie kilka nazw miejscowości. W przypadku jednej z nich był ustalony polski egzonim: *Perejasław Chmielnicki*. Ukraińską nazwę Переяслав-Хмельницький zmieniono na Переяслав – powrócono tym samym do historycznej nazwy miasta (nazwa Переяслав-Хмельницький nadana została w 1943 roku, po wyzwoleniu miasta; od lat władze lokalne walczyły o zmianę tej nazwy).

W związku z tą zmianą, członkowi Komisji postanowili, przez aklamację, zmienić egzonim *Perejasław Chmielnicki* na pseudoegzonim ***Perejasław*** będący tradycyjną polską nazwą (występującą np. w *Słowniku geograficznym Królestwa Polskiego*).

Do Komisji wpłynęło pismo dotyczące nazwy miejscowości *Leluski* na Białorusi. Zwrócono w nim uwagę, że m.in. w *Nowogródzkim Dzienniku Wojewódzkim* (nr 26 z 1935 roku), *Skorowidzu miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej z oznaczeniem terytorialnie im właściwych władz i urzędów oraz urzędzeń komunikacyjnych z 1933 roku* oraz *Skorowidzu miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej, T. 7, cz. 1, województwo nowogródzkie z 1923 roku* miejscowość ta wymieniana jest pod nazwą *Lelusze*, która jest bliższa obecnym endonimom (Лялюшы po białorusku i Лелюши po rosyjsku).

Egzonim *Leluski* Komisja przyjęła na 65. posiedzeniu (23 listopada 2011 roku). Przyjęta została wówczas ta forma na podstawie zapisów stosowanych na mapach Wojskowego Instytutu Geograficznego (1:100.000 z 1926 r. i 1930 r. oraz 1:300.000 z 1928 r.). W trakcie dyskusji, zwrócono uwagę, że w okresie międzywojennym standaryzacja nazewnictwa pozostawiała wiele do życzenia, a rozchwianie zapisów spotykane było także w publikacjach oficjalnych. W przypadku nazwy tej miejscowości uznano, że zaproponowany w piśmie zapis *Lelusze* jest korzystniejszy – notowany był już w *Słowniku geograficznym Królestwa Polskiego*, wykazach międzywojennych, a co istotne jest bardziej zbliżony do obecnych endonimów. W związku z tym członkowie Komisji postanowili, przez aklamację, zmienić zalecany egzonim z *Leluski* na ***Lelusze***.

Kolejne pismo skierowane do Komisji dotyczyło *Wysp Świętego Mateusza* w Papui-Nowej Gwinei. Jego autor zwracał uwagę, że choć polska nazwa w tej postaci funkcjonuje

od kilkudziesięciu lat, to nie jest poprawna – po polsku wyspy te powinny nazywać się *Wyspami Świętego Macieja*. Zdaniem autora pisma obecnie stosowana w języku polskim nazwa wzięła się prawdopodobnie z pomylenia dwóch niemieckich imion: Matthias (Maciej) oraz Matthäus (Mateusz) – oba w języku niemieckim są wariantami tego samego imienia. Wyspy te zostały odkryte i nazwane przez brytyjskiego żeglarza Williama Dampiera 25 lutego 1699 roku – dzień ten w kościele anglikańskim jest wspomnieniem świętego Macieja Apostoła a wyspy nazwane zostały na cześć tego świętego, co jednoznacznie zapisał Dampier w relacjach ze swojej podróży.

M. Zych poinformował, że w bieżących wykazach Komisji egzonim został uwzględniony, gdyż nazwa *Wyspy Świętego Mateusza* była wymieniona już w pierwszym wykazie nazw geograficznych świata: *Polskie nazwy geograficzne wysp, półwyspów i przylądków świata. Cz. I* (Biuletyn Geograficzny IG PAN, 1954, z. 2.), a następnie we wszystkich kolejnych wykazach zawierających egzonimy (publikacje z 1959, 1994, 2004, oraz 2013 r.). Sama nazwa tych wysp nie pojawia się jednak często w polskich publikacjach. Brak jej m.in. w *Wielkiej encyklopedii PWN* (36 tomowej); nazwa *Wyspy Św. Mateusza* pojawia się natomiast w *Britannica. Edycja Polska* z 1998 r. (w haśle *Bismarcka, Archipelag*). Brak nazwy tych wysp w atlasach geograficznych (w tym w *Atlasie Świata* Służby Topograficznej Wojska Polskiego i w *Wielkim atlasie geograficznym* Nałkowskiego) – prawdopodobnie ze względu na małą wielkość, wyspy te nie były opisywane. Nazwa wysp w postaci *S. Macieja* pojawiała się natomiast na *Mapie Australii i Polinezyi* J.M. Bazewicza z ok. 1930 r.; natomiast na mapie *Australia czyli Oceania* (wyd. Litografia J. Herknera, ok. 1860) wyspy zostały opisane jako *Mathias*. W wyszukiwarce Google frekwencja nazwy w postaci *Wyspy Świętego Mateusza* (w różnych przypadkach i w formach skróconych) jest niewielka i, po odliczeniu nazw odnoszących się do innego obiektu, wynosi ok. 30; nazwa *Wyspy Świętego Macieja* w odniesieniu do tej grupy wysp pojawia się zaś tylko raz.

W trakcie dyskusji zastanawiano się, czy zmieniać tę nazwę. Pojawiły się głosy, że należałoby skorygować ten błąd, jednak były także głosy za pozostawieniem nazwy w obecnej postaci (Maciej i Mateusz to imiona odnoszące się do jednej formy i dawniej nie były w polszczyźnie rozróżnialne) oraz za jej skasowaniem (wyspy są mało znane, a ich nazwa niezbyt często używana). Ostatecznie członkowie Komisji zdecydowali, aby nazwę *Wyspy Świętego Mateusza* zmienić na *Wyspy Świętego Macieja* (11 głosów za zmianą, 2 przeciw, 4 wstrzymujące się).

3 lipca 2020 r. nastąpiła zmiana nazwy australijskich *Gór Króla Leopolda*. Góry te zostały nazwane *King Leopold Ranges* w 1879 roku przez Alexandra Forresta, na cześć belgijskiego króla Leopolda II. Od kilkunastu lat trwały próby zmiany tej nazwy, gdyż z jednej strony uważano, że patron nie jest godzien by jego imieniem nazwać te góry, a sam z Australią nie miał nic wspólnego, zaś z drugiej wpisywały się one w szereg prób ustalania rdzennych nazw dla obiektów geograficznych (np. zmiana nazwy *Ayers Rock* na *Uluru*, *Lake Eyre* na *Kati Thanda–Lake Eyre*). Ze względu na rozmiar gór (ok. 600 km długości), a przez to przekraczanie obszarów wielu plemion, nie udawało się ustalić jednej odpowiadającej wszystkim nowej nazwy dla tych gór. Wydarzenia związane z burzeniem pomników i innych upamiętnień osób uznawanych obecnie za niegodne upamiętnienia, w tym obalania w Belgii pomników Leopolda II, znacząco przyśpieszyły działania związane ze zmianą nazwy tych gór. Ostatecznie Minister ds. Ziemi Australii Zachodniej (Lands Minister), odpowiadający m.in. za geodezję i kartografię, w tym za nazewnictwo geograficzne, podjął decyzję o zmia-

nie nazwy tych gór na *Wunaamin Miliwundi Ranges*. Nazwa ta jest połączeniem nazw tych gór z dwóch języków aborygeńskich: Wunaamin (w języku ngarinyin) i Miliwundi (w języku bunuba). Nowa nazwa została już uwzględniona w ogólnodostępnym rejestrze nazw geograficznych prowadzonych przez australijski Permanent Committee on Place Names.

W związku ze zmianą endonimu członkowie Komisji zastanawiali się, czy skasować egzonim, zachować go, czy zamienić na inną nazwę. Dotychczas w podobnych przypadkach Komisja przeważnie kasowała nazwę lub ustalała egzonim od nowej formy (wyjątkiem były kanadyjskie *Wyspy Królowej Charlotty*, dla których po zmianie nazwy angielskiej *Queen Charlotte Islands* i francuskiej *Îles de la Reine-Charlotte* na *Haida Gwaii*, Komisja zachowała dotychczasowy egzonim). Część członków Komisji proponowała skasowanie tej nazwy. Jednak inni członkowie zwrócili uwagę, że warto by podawać nową nazwę z informacją, że nazwa *Góry Króla Leopolda* jest historyczna – w wykazach jednoznacznie by to wskazywało, że nazwa ta nie jest już zalecana. Zwrócono tu jednak uwagę, że w wykazie polskich nazw geograficznych świata nie wymieniane są obiekty, dla których Komisja nie zaleca obecnie egzonimów, zaś opracowanie nowego wykazu wszystkich ważniejszych nazw geograficznych, zarówno dla obiektów posiadających egzonimy, jak i dla tych nie posiadających zalecanej przez Komisję polskiej nazwy, nie jest obecnie planowane. W związku z tym pojawiała się propozycja, aby dla gór tych przyjąć pseudoegzonim *Góry Wunaamin Miliwundi*, przynajmniej jako nazwę tymczasową. Ostatecznie ta propozycja została przyjęta – za zmianą nazwy *Góry Króla Leopolda* na ***Góry Wunaamin Miliwundi*** opowiedziało się 9 osób, przeciw było 5 osób, 3 wstrzymały się od głosu.

W trakcie opracowywania zapisów oryginalnych dla obiektów z obszaru Azji Wschodniej zaproponowane zostały zmiany w egzonimach z obszaru Chin i Korei Północnej.

Poparto propozycję dodania egzonimu wariantowego ***Rzeka Błękitna*** do nazwy *Jangcy* dla rzeki w Chinach – jest to nazwa spotykana jako alternatywna w polskiej literaturze sinologicznej, spotykana też w literaturze geograficznej (12 głosów za dodaniem nazwy, 1 przeciw, 4 wstrzymujące się).

Poparto propozycję skasowania nazwy ***Kwantung*** dla półwyspu w Chinach (14 głosów za skasowaniem nazwy, 1 przeciw, 2 wstrzymujące się). Endonim nie funkcjonuje we współczesnym języku chińskim – ma charakter historyczny. Polska nazwa odnosząca się do tego obiektu jest nazwą historyczną związaną z dawną dzierżawą rosyjską (1898-1905), japońską (1905-1945) i radziecką (1945-1955), a nie ze współczesnym obiektem. Nazw o odniesieniu wyłącznie historycznym Komisja nie standaryzuje.

Poparto propozycję dodania egzonimu wariantowego ***Kotlina Czerwona*** do nazwy *Kotlina Syczuańska* dla kotliny w Chinach – jest to nazwa spotykana jako alternatywna w polskiej literaturze sinologicznej, spotykana też w literaturze geograficznej, użyta m.in. w encyklopedii internetowej PWN (11 głosów za dodaniem nazwy, 1 przeciw, 5 wstrzymujących się).

Postanowiono nie zmieniać egzonimu *Kotlina Tarymska* na *Kotlina Tarymu* dla kotliny w Chinach (2 głosy za zmianą nazwy, 12 przeciw, 3 wstrzymujące się). Nazwa w postaci *Kotlina Tarymu* pojawia się w polskiej literaturze sinologicznej, jednak w literaturze geograficznej stosowana jest forma *Kotlina Tarymska*. W przypadku dolin, nazwa rzeki przeważnie jest podawana w dopełniaczu, jednak w nazewnictwie kotlin takiej reguły nie ma. Spośród kotlin (spoza obszaru byłego ZSRR) posiadających egzonimy zalecane przez Komisję formy dopełniaczowe ma 5 kotlin (*Kotlina Górnego Dniestru*, *Kotlina Środkowego Nigru*, *Kotlina*

Konga, Kotlina Nilu Białego, Kotlina Wolty), zaś przymiotnikowe 6 kotlin (*Kotlina Dyjsko-Swratecka* – od nazw dwóch rzek, *Kotlina Dolnomorawska, Kotlina Górnomorawska* – od rzeki Morawa, *Kotlina Hornadzka* – od rzeki Hornád, *Kotlina Ipolska, Kotlina Orawicka*), ponadto jedyny mezoregion w Polsce będący kotliną nazwaną od rzeki ma nazwę przymiotnikową: *Kotlina Biebrzańska*. W przypadku nazw kotlin nazwanych od rzek zarówno formy dopełniaczowe, jak i przymiotnikowe są poprawne i stosowane.

Poparto propozycję dodania nazw dla dwóch rzek: **Jalu** wraz z nazwą wariantową **Amnok** dla rzeki granicznej w Chinach i Korei Północnej oraz **Tuman** dla rzeki granicznej w Chinach, Korei Północnej i Rosji (15 głosów za przyjęciem tych nazw, 1 przeciw, 1 wstrzymujący się). Nazwy te były już dawniej spotykane, obecnie stosowane są w różnych, czasami niepoprawnych formach, w relacjach dotyczących uciekinierów z Korei Północnej. Warto w związku z tym ustalić ich poprawne polskie formy.

Ostatnia propozycja dodania egzonimu – nazwy *Ujście Jalu* – została wycofana.

W kolejnym piśmie zwrócono się do Komisji z prośbą o ustalenie poprawnej polskiej nazwy dla miejscowości na Białorusi w obwodzie witebskim. Autor pisma zwrócił uwagę, że w materiałach międzywojennych, do których dotarł, nazwa tej miejscowości zapisywana jest różnie: *Krzywa, Krzywe i Krywa*.

Z ustaleń Komisji wynika, że miejscowość ta w okresie międzywojennym leżała w granicach Polski – wówczas była to wieś i kolonia liczące łącznie 437 mieszkańców (dane GUS na 1931 r.) położona w gminie Norzyca powiatu postawskiego w województwie wileńskim. W materiałach, do których dotarła Komisja miejscowość ta występuje przeważnie pod nazwą *Krzywe*, zwłaszcza w publikacjach oficjalnych: mapa topograficzna WIG w skali 1:100.000 z 1932 r., mapa topograficzna WIG w skali 1:300.000 z 1933 r., *Wykaz miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej. Tom I. Województwo wileńskie* (GUS 1938), *Skorowidz miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej. Tom VII, część II. Ziemia wileńska* (GUS 1923), a także w innych opracowaniach, np.: *Skorowidz miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej z oznaczeniem terytorjalnie im właściwych władz i urzędów oraz urzędzeń komunikacyjnych* (Wydawnictwo Książnicy Naukowej 1933), mapa *Województwo wileńskie i nowogrodzkie 1:1.000.000* (Książnica-Atlas 1930), mapa *Polska. Mapa topograficzna, komunikacyjna i administracyjna 1:600.000* (Książnica-Atlas 1929). Inne zapisy nazwy tej miejscowości spotykane są rzadziej.

Komisja uznała zatem, że poprawną polską nazwą tej miejscowości jest **Krzywe**, jednocześnie postanowiono tę nazwę dodać jako zalecany egzonim (13 głosów za, 0 przeciw, 3 wstrzymujące się).

W dniu 19 lipca 2020 r. wszedł na Ukrainie w życie nowy podział administracyjny drugiego rzędu. Dotychczasowych 490 rejonów zostało zlikwidowanych i wprowadzono nowy podział na 136 rejonów, natomiast miasta wydzielone na prawach rejonu zostały zlikwidowane (było ich 185). Zmiany dla obszaru Krymu (Autonomiczna Republika Krymu i miasto wydzielone Sewastopol), wejdą w życie po powrocie tych terenów pod administrację ukraińską (na terenach tych tymczasowo pozostaje dotychczasowy podział na rejony i miasta wydzielone), w związku z tym nowych regionów powołano 126, a 10 jest „zamrożonych”.

Spośród dotychczasowych 490 rejonów Komisja ustaliła egzonimy dla 255; ponadto zostały formalnie przyjęte egzonimy dla 126 miast na prawach rejonu (egzonim tu był

powtórzeniem nazwy miasta). W związku ze zmianami należałoby zlikwidować egzonimy dla dotychczasowych jednostek administracyjnych drugiego rzędu i wprowadzić nazwy dla nowych jednostek. Jednak dotychczas Komisja nie ustalała polskich nazw dla wszystkich rejonów Ukrainy – były one przyjmowane tylko dla terenów przedwojennej Polski (ustalone zostały egzonimy dla wszystkich rejonów i miast wydzielonych) oraz dla rejonów mających nazwę od miejscowości, dla której jest przyjęty egzonim.

Dyskutowano, czy taki sam schemat powinien być zachowany dla nowego podziału. Schemat ten spowodowałby ustalenie egzonimów dla 94 rejonów i brak egzonimów dla 32 rejonów (nie licząc obszaru Półwyspu Krymskiego). Z drugiej strony można by ustalić egzonimy dla wszystkich rejonów – byłyby wtedy ustalone spolszczenia dla kompletu jednostek administracyjnych drugiego rzędu (czyli analogicznie jak dla Białorusi, gdzie Komisja ustaliła egzonimy dla wszystkich 118 rejonów i 10 miast wydzielonych, oraz dla Litwy, gdzie ustalone zostały egzonimy dla wszystkich 53 rejonów i 7 miast wydzielonych). Z drugiej strony, ustalając egzonimy dla wszystkich rejonów Ukrainy należałoby także dodać egzonimy lub pseudoegzonimy dla wszystkich siedzib tych rejonów, gdyż nazwy rejonów pochodzą od nazw ich siedzib oraz ustalić poprawne przymiotniki od tych nazw – poprawny przymiotnik polski może się istotnie różnić od przymiotnika ukraińskiego zawartego w nazwie rejonu. Uznano, że w przypadku wybrania przyjmowania egzonimów dla wszystkich regionów niezbędne będą konsultacje z polonistami celem ustalenia poprawnych przymiotników.

Po dyskusji, członkowie Komisji uznali, że polskie nazwy powinny być ustalone dla wszystkich rejonów – za tym rozwiązaniem opowiedziało się 12 osób, przeciw była jedna, a 4 wstrzymały się od głosu. Lista rejonów zlikwidowanych, dla których trzeba skasować nazwy, oraz rejonów nowych, dla których nazwy mają być dodane, zostanie przygotowana na jedno z kolejnych posiedzeń Komisji.

Ze względu na brak czasu dokończenie omawiania wykazu polskich nazw budowli z obszaru Europy Środkowej i Południowej oraz omówienie wykazu nazw budowli do wyjaśnienia i wykazu budowli z obszaru Estonii, Litwy i Łotwy odłożono na kolejne posiedzenie Komisji.

Termin kolejnego posiedzenia Komisji ustalono na 2 grudnia 2020 r.

Na tym posiedzeniu zakończono.

Protokółował:
Maciej Zych